

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/47/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319207596
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8319207596.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zast.: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 37927795, proti žalovanej: S. N., Q.. XX.XX.XXXX, U. X. XXX/X, XXX XX J., o zaplatenie 839,21 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 25.02.2020 č. k. 6Csp/47/2019-51, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v zamietavej prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách.
- II. Nepriberá do konania K. M. T. K. R. Y. Y. Y. Š. Q. X, XXX XX U., Z.: XX XXX XXX.
- III. Pripúšťa späťvzatie žaloby v časti 50,- eur s príslušenstvom a v tejto časti zrušuje rozsudok a konanie zastavuje.
- IV. Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit:

„Žalovaná je povinná uhradiť žalobcovi 422,41 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% z dlžnej sumy ročne od 4.3.2017 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Konanie zastavuje sčasti o zaplatenie 8,64 eur vrátane úroku z omeškania vo výške 5% z tejto sumy ročne od 4.3.2017 do zaplatenia.

V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

2. Spor právne posúdil podľa ust. § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1-3, 5, 9 § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, § 559 ods. 1, 2, § 565, § 657 § 551 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení okrem iného uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú zaplatiť sumu 839,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 04.03.2017 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovanou uzatvoril jeho právny predchodca - spoločnosť O. A. F. G. Y. dňa 23.04.2015 zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXX/XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanej pôžičku vo výške 1.000,- eur. Podľa zmluvy o poskytnutí najľahšej pôžičky mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 29,27 eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 1.756,20 eur. Do podania žaloby uhradila žalovaná 577,59 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku riadne a včas, žalobca dňa 29.12.2016 listom - predžalobná upomienka vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok a upozornil ju na možnosť vyhlásenia zosplatnenia úveru. Nakoľko k úhrade dlžných splátok nedošlo, žalobca dňa 19.02.2017 úver zosplatnil. Do podania žaloby žalovaná dlžné splátky neuhradila. Celkový dlh žalovanej ku dňu podania žaloby predstavoval sumu 839,21 eur a sú v nej zahrnuté aj náklady na vymáhanie vo výške 8,64 eur. Právny predchodca žalobcu si zároveň uplatnil aj zákonné úroky z omeškania, zmluvnú pokutu si neuplatnil. Pred prvým pojednávaním žalobca zobral žalobu späť v časti o zaplatenie 8,64 eur, preto súd konanie zastavil v tejto časti.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená zmluva o pôžičke, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalovanej bola poskytnutá pôžička vo výške 1.000,- eur, ktorú sa zaviazala splatiť formou pravidelných mesačných splátok vo výške 29,27 eur pri počte splátok 60. Žalovaná titulom splatenia pôžičky už uhradila sumu 577,59 eur. Prístupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy súd zistil, že v zmluve o pôžičke absentuje povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to údaj o dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Údaj o dobe trvania zmluvy v zmluve nie je vôbec obsiahnutý. Zákonodarca určil túto náležitosť v právnom predpise jasne tak, aby si ho spotrebiteľ nemusel nejakým spôsobom vyvodzovať z viacerých údajov. Zákon jednoznačne uvádza aj to, že povinnou náležitosťou zmluvy je aj údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, teda rozlíšil pojmy doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Konečná splatnosť je v posudzovanej zmluve uvedená len ako 04/2020. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť (rozsudok KSP0 13Co/34/2019 zo dňa 24.04.2019). Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. V zmluve absentuje aj ďalšia podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver formou pôžičky je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Z dôvodu konštatovanej a právne zdôvodnenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalovanej, táto bola tak na istine úveru povinná zaplatiť sumu 1.000,- eur, teda sumu, ktorá jej bola zo strany veriteľa reálne poskytnutá. Zo strany žalovanej už boli celkovo uhradené finančné prostriedky vo výške 577,59 eur, teda na istine je povinná zaplatiť ešte sumu 422,41 eur, a preto súd v tejto časti žalobe vyhovel. Žalobca si uplatnil nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne, pričom súd mal za to, že takto uplatnená výška úroku z omeškania je v súlade s platnou právnou úpravou. Súd preto žalobu považoval v tejto časti za dôvodnú a žalovanú zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania v ním požadovanej výške počnúc dňom nasledujúcim po uplynutí dodatočnej lehoty na plnenie určenej pôvodným veriteľom, t.j. odo dňa 04.03.2017 z priznanej sumy v konaní. Vo zvyšnej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Súd pre úplnosť poukázal na to, že zmluva o pôžičke je v časti dojednanej výšky ročnej úrokovej sadzby neplatná, a to aj pre rozpor daného dojednania s dobrými mravmi (§ 39 OZ), pričom v tejto súvislosti súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: „Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný.“

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP. V danom prípade bolo predmetom konania zaplatenie sumy 839,21 eur s príslušenstvom (po čiastočnom späťvzati 830,57 eur). Súd žalobe vyhovel čo do uplatneného nároku žalobcu v sume 422,41 eur s prísl. a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Úspech žalobcu v konaní tak predstavuje 50,33 % a úspech žalovanej predstavuje 49,67 %. Obe strany sporu teda mali čiastočný úspech v konaní, pričom rozsah ich úspechu je približne

rovnaký. Z uvedeného dôvodu preto o trovách konania súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov právo na ich náhradu nepriznal, a to v súlade s ust. § 255 ods. 2 CSP.

7. Proti výrokom III. a IV. tohto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd konanie v časti o zaplatenie 50,- eur s príslušenstvom zastavil. Nesúhlasí s názorom súdu, podľa ktorého je nutné považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu neuvedenia termínu konečnej splatnosti úveru a doby trvania zmluvy. Súd prvej inštancie bol povinný prihliadať pri svojom rozhodovaní na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, F. O. Y., G.Y. O. X. U., ktorým sú slovenské súdy viazané. Splnenie vyššie uvedenej zákonnej požiadavky uvedením mesiac a rok ukončenia úverového vzťahu považuje za dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s platnými právnymi predpismi. Namietal, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je možné zistiť, ktoré konkrétne parametre pre výpočet RPMN v zmluve chýbajú a pre absenciu ktorých parametrov má byť úver postihnutý sankciou bezúročnosti. Preto rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v tejto časti za neurčité a nepreskúmateľné. A nezodpovedá požiadavke podľa § 220 ods. 2 CSP. Všetky parametre vstupujúce do celkového výpočtu RPMN sú v zmluve uvedené v jej základných náležitostiach. RPMN je v zmluve uvedená správne, pričom poukázal na výpočet RPMN na základe internetovej kalkulačky. Z uvedeného dôvodu nie je zákonný dôvod na určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov. K právnemu názoru súdu prvej inštancie, podľa ktorého je dojednaná odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi. Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nachádza svoje vyjadrenie v RPMN vo výške 27,90 % zhodne s dojednanou úrokovou sadzbou, nakoľko jedinou odplatom poskytnutého úveru je len zmluvný úrok. Dojednaná odplata v úverovej zmluve vo výške 27,90 % nepresahuje dvojnásobok priemernej výšky RPMN zverejnenej Ministerstvom financií SR v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok 2014 so stavom ku dňu 31.12.2014 vo výške 13,95 % pre obdobné úvery. Dojednaná odplata je primeraná, v súlade so zákonom a dobrými mravmi. Z dôvodu plnenia v sume 50 eur zo dňa 17.02.2020 žalobca zbral žalobu späť a navrhol súdu konanie v tejto časti zastaviť. Zároveň navrhol, aby odvolací súd pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu tak, aby do tohto konania na strane žalobcu vstúpila spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava. Rovnako navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazže žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 358,16 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 408,16 eur od 04.03.2017 do 17.02.2020, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 358,16 eur od 18.02.2020 do zaplatenia, to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia.

8. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd konštatuje, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

12. K námietke nesprávneho právneho posúdenia v zmysle ust. § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením

veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (rozhodnutie NS SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Z obsahu spisu mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo, keďže súd prvej inštancie použil správny právny predpis a tento správny právny predpis aj interpretoval. Právne závery súdu prvej inštancie nepovažuje odvolací súd za vadné. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi odvolací súd uvádza, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany súdu prvej inštancie bola v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení súdom prvej inštancie nedošlo k obmedzeniu tohto základného práva v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

13. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatvorení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmlúv alebo jej zmeny, pričom aj zmluva o spotrebiteľskom úvere túto charakteristiku spája.

14. Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 9 ods. 2 účinného ku dňu 23.04.2015 presne definuje, aké náležitosti okrem všeobecných musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Neuvedením, resp. nesprávnym uvedením celkovej výšky úveru a predpokladov na výpočet RPMN sa takýto úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o RPMN uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy.

15. Za jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa je práve údaj o RPMN, pretože uvedený údaj zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu, teda spotrebiteľovi, stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údajoch o RPMN sa podľa vyššie citovanej právnej úpravy musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Je pritom nepochybné, že v zmluve spomínaný údaj chýba, napriek tomu, že je uvedená hodnota RPMN, čo však v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nepostačuje. V predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba povinný údaj v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. (účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy) spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. Matematický výpočet RPMN podľa vzorca uvedeného v prílohe k tomuto zákonu v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy nemožno označiť za jednoduchý. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o RPMN uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti. Bez príslušného matematického výpočtu, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN nie je spotrebiteľ schopný preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do úverového vzťahu s dodávateľom. Odvolací súd zároveň

považuje za potrebné poukázať, že aj pri zadaní konkrétnych údajov zo zmluvy o úvere do vzorca pre výpočet RPMN, ktoré mali tvoriť predpoklady pre výpočet RPMN v zmluve nebolo možné dospieť k výške RPMN v zmluve uvedenej, teda zjavne ani priemerný spotrebiteľ nemôže byť schopný takto preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru. V zmluve teda nedošlo k vedeniu všetkých predpokladov na výpočet RPMN z dôvodu, že tieto neboli správne uvedené, čo má pre spotrebiteľa pri posudzovaní výhodnosti úveru rovnaký následok akoby vôbec uvedené neboli.

16. Ohľadne RPMN a stanovenia jeho presných predpokladov v zmluve o úvere odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie SDEÚ vo veci Vo veci C-290/19 v ktorom okrem iného uviedol, že súdny dvor mal príležitosť zdôrazniť, že pre spotrebiteľa má RPMN zásadný význam ako celkové náklady na úver predložené vo forme sadzby vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca. Táto sadzba totiž umožňuje spotrebiteľovi posúdiť z hospodárskeho hľadiska rozsah záväzku, ktorý obsahuje uzavretie zmluvy o úvere (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. apríla 2016, N. G. N., C-377/14, P.:O.:XXXX:XXX, bod 90 a citovanú judikatúru; z 9. novembra 2016, F. O. Y., C-42/15, P.:O.:XXXX:XXX, bod 66 a citovanú judikatúru, ako aj z 20. septembra 2018, P. X. Y., C-448/17, P.:O.:XXXX:XXX, bod 64). Z odôvodnenia 19 tejto smernice zároveň vyplýva, že jej cieľom je najmä zabezpečiť, aby spotrebiteľ dostal pred uzavretím zmluvy o úvere primerané informácie najmä o RPMN.

17. S neuvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v ust. § 11 ods. 1 spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, teda už len z tohto dôvodu, t. j. s neuvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 11 ods. 1 spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

18. S neuvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v ust. § 11 ods. 1 spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, teda už len z tohto dôvodu, t. j. s neuvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 11 ods. 1 spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

19. Odvolací súd rovnako súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluva neobsahuje ani údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Takýto údaj má byť uvedený konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Údaj o konečnej splatnosti v tvare 4/2020 nemožno považovať za dostatočne určitú špecifikáciu termínu konečnej splatnosti úveru. Z údaju 60 splátok, ktorý mala pri podpise zmluvy k dispozícii žalovaná, ani z údaju 4/2020 nie je jasný konkrétny deň termínu konečnej splatnosti úveru a nie je z neho ani zrejмый spôsob jeho určenia. Nie je postačujúce, že si dlžník - spotrebiteľ dokáže uvedený termín odvodiť od iných v zmluve uvedených údajov (napríklad počet splátok, termín ich splatnosti a podobne), a to ešte za situácie, že mu dodávateľ predkladá na uzatvorenie návrh zmluvy, ktorý sám pripravil vo formulárovej podobe, pričom súčasťou návrhu sú v tomto prípade aj všeobecné podmienky, ktoré sú rozsiahle a uvedené malým, pre priemerného spotrebiteľa ťažko čitateľným písmom. Ak zákonodarca určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti obsahovať isté náležitosti, je úlohou dodávateľa tieto údaje vo svojom návrhu zmluvy jasne a zrozumiteľne uviesť tak, aby sa ich mohol spotrebiteľ priamo z návrhu dozvedieť bez toho, aby si ich musel odvodzovať od iných údajov, často skrytých v neprehľadných zmluvných podmienkach. Odvolací súd je potom toho názoru, že ani údaj o termíne konečnej splatnosti úveru zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená stranami sporu neobsahuje.

20. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok E. R. E. z 29. mája 1997, sťažnosť č. XXXXX/XX, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok F. G. Ď. R. A. z 19. februára 1998, sťažnosť č. XXXXX/XX, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04)

21. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie

žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdzuje ako vecne správny (§ 387 CSP).

22. Podľa § 370 ods. 1 a 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

23. Podľa § 370 ods. 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

24. Žalobca má dispozičné právo k žalobe. Môže ju zobrať späť i po rozhodnutí súdu prvej inštancie. Dôvodom nepripustenia späťvzatia je nesúhlas protistrany z vážnych dôvodov. S ohľadom na vyššie uvedený procesný úkon žalobcu, a to že žalovaná nevyslovila svoj nesúhlas so späťvzatím žaloby v časti o zaplatenie 50 eur s príslušenstvom, odvolací súd čiastočné späťvzatie žaloby pripustil a rozsudok v tejto časti zrušil a konanie zastavil.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že úspešnej žalovanej v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli a neúspešný žalobca nemá nárok na ich náhradu.

26. Podľa ust. § 95 ods. 1 CSP, na ochranu práv strany môže súd aj bez návrhu do konania pribrať orgán verejnej moci, v pôsobnosti ktorého je ochrana základných ľudských práv a slobôd, alebo právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, ak s tým strana, na ochranu práv ktorej má vystupovať, súhlasí.

27. O pribratí do konania rozhoduje po splnení zákonných predpokladov výlučne súd, pričom podanému návrhu (a to ani v prípade, že sú splnené zákonné predpoklady) súd nemusí vyhovieť, ak to vzhľadom na okolnosti daného prípadu nepovažuje za potrebné. Ustanovenie § 95 ods. 1 CSP stanovuje súdu možnosť, nie povinnosť rozhodnúť o pribratí osobitného subjektu do konania, čo vyplýva z právnej normy „Na ochranu práv strany môže súd aj bez návrhu do konania pribrať ...“. Úvaha súdu však nemôže byť svojvoľná. Kritériom na rozhodnutie súdu o pribratí osobitného subjektu do konania je potreba ochrany práv strany (na strane ktorej má osobitný subjekt vystupovať), čo vyplýva z účelu predmetného zákonného ustanovenia. K posudzovaniu dôvodnosti podaného návrhu na základe vyššie uvedeného kritéria však môže súd pristúpiť až po tom, čo má preukázané splnenie zákonných predpokladov pre postup podľa § 95 ods. 1 CSP, t.j. súdu bol predložený súhlas strany, na ochranu ktorej práv má osobitný subjekt vystupovať.

28. Nakoľko súhlas žalovanej so vstupom osobitného subjektu do konania odvolaciemu súdu predložený nebol, odvolací súd dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky na pribratie združenia do konania ako osobitného subjektu. Preto odvolací súd rozhodol, že nepriberá do konania občianske združenie T. K. R. Y., Y. Y. Š. Q. X, XXX XX U., Z.: XX XXX XXX.

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).